

Hnutie Viera a Svetlo

SPIRITUALITA

Spiritualita Viery a Svetla

Úvod

Viera a Svetlo je duchovné hnutie pre ľudí s mentálnym handicapom, ich rodičov a priateľov. Hoci hnutie začalo pôsobiť v Rímsko – katolíckom kontexte v roku 1971, stalo sa postupne ekumenickým prostredníctvom členov odlišných kresťanských denominácií.

Ľudia sa často pýtajú, či máme osobitnú spiritualitu, a ak áno, aká je jej forma. Odpoveď na prvú otázku je samozrejme “áno“, ale v odpovedi na druhú otázku musíme povedať, že sme len na začiatku definovania osobitného spôsobu nášho života kresťanskej viery. Táto brožúrka je jedným z krokov vpred na tejto ceste. Obsahuje hodnotné príspevky našich zakladateľov – Jeana Vaniera a Márie – Helene Mathieu. Francúzsky národný kaplán – otec Marcel Gaudillière ponúka svoj pohľad a Bob Brooke píše ako anglikánsky kňaz o skúsenosti modlitby s ľuďmi s mentálnym postihom. Brožúrka obsahuje tiež dojemné správy z každodenného života vo Viere a Svetle.

Prehlbovanie našej spirituality nás privádza bližšie k podstate hnutia Viera a Svetlo a ukazuje, ako nás “chudobní“ privádzajú bližšie k Ježišovi.

Prosíme vás pomôžte nám v našom úsilí o definíciu spirituality hnutia Viera a Svetlo tým, že nám pošlete vaše vlastné názory a skúsenosti na Medzinárodný sekretariát.

Fernand Lacroix
Bývalý biskup Edmund
Medzinárodný kaplán hnutia

Vďaka Vám

27. júna 1968 som sa v Lurdoch cítil veľmi skleslý. Skutočne som sa cítil ubitý. Mnohí z nás boli v Cité Secours a v čase, keď sme sa rozišli začal som sa cítiť naozaj zle. Išiel som späť do nemocnice a išiel som na kúpalisko. Stále som sa cítil hrozne, a tak som rozhodol utiahnúť sa a prosiť si pomoc od Pána.

Vôbec nič. Na mieste, kde som sa utiahol bolo príliš mnoho hluku, a tak som odišiel na druhú stranu rieky Gave, modliť sa. Stále ten hrozný stav. O tretej popoludní sme sa mali zúčastniť v Bazilike sprievodu s Najsvätejšou sviatosťou. Keď som videl ako nesú Sviatosť Oltárnu smerom ku mne, povedal som: „Pane, zmiluj sa“, ale Pán nepovedal ani slovo.

V ten večer prišiel na tretie poschodie kňaz. Povedal som mu: „Poďte sem, otče.“ A keď prišiel bližšie, povedal som mu: „Prečo som sa cítil tak strašne po našom rozchode, po krste Laurette?“ Odpovedal: „Denis, Kristus na kríži sa tiež cítil strašne. Cítil si to isté vo svojom kolieskovom kresle. Dnes som stretol ľudí, ktorí našli opäť pokoj a to možno vďaka tomu, čo si ty musel prekonať.“

Na druhý deň som povedal Pánovi: „Ďakujem Ti“, lebo mi umožnil prežívať dotyk zlého práve tak, ako ho On prežíval a mohol cezo mňa pomôcť chorým, i keď nie nevyhnutne tu, v Lurdoch.

Denis

Vtelená spiritualita

Slovo spiritualita, zdá sa, má dnes veľa podôb. Keď hovoríme o duchovnej osobe, máme sklon rozmyšľať o nej ako tak trochu “o niekom v oblakoch“, ako o niekom veľmi výkonnom a schopnom, ako o niekom tichom,

o modlitebníkovi a človeku uzavretom vo svojom vnútri. Duchovná osoba sa líši od osoby ponorenej do fyzického sveta, milujúcej šport, dobrú stravu, hry a spoločenské večierky.

Prístup nás všetkých je v mnohom tak trochu podmienený dvojakým pohľadom na svet: pohľadom na dušu a telo. Duša sa týka vecí ducha, telo sa týka vecí materiálnych. Tento dualistický pohľad na spiritualitu je snáď nevyhnutný pre tých, ktorí sú príliš ponorení do svojich telesných potrieb, ale to je len začiatok. Nevzniká tu nebezpečenstvo, že duchovnosť bude prispôsobená sneniu a dokonca strachu z tela a reality? Duchovnosť Ježišových učeníkov je vtelená duchovnosť, Slovo, ktoré sa stalo telom.

Ježiš prišiel, aby nás naučil milovať. „Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás... a moje prikázanie je, aby ste sa milovali navzájom, ako ja milujem vás.“ Začiatkom a koncom Ježišovho posolstva je láska. Ježiš prišiel otvoriť naše srdcia, aby sme mohli stať zdrojom lásky pre iných. Prišiel nás naučiť prijívať život a darovať život. Láska je veľmi reálna. Má byť spojená s ľuďmi, ich potrebami, ich výkrikmi, ich zraneniami. Kresťanská duchovnosť sa neskrýva do sveta ideí, teórií, snov a ilúzií, to nie je útek pred realitou zo strachu z ľudí a z utrpenia. Kresťanská duchovnosť je konkrétnou skutočnosťou. Je to moc alebo duch, ktorý nám pomôže dosiahnuť určitý prechod, transformuje nás do lásky Ježišovej, činí nás Kristovými, privádza nás bližšie k otcovi a k iným ľuďom.

Skutočnosti prechodu, ku ktorým sú Ježišovi nasledovníci volaní, sú tieto:

- prechod zo sveta snov, ilúzií, predsudkov a strachu do sveta pravdy, reality a múdrosti,
- prechod od uzavretosti v sebe samom, od egocentizmu, sebeckosti k otvorenosti,

- zraniteľnosti, starostlivosti, univerzálnej srdečnosti, vítajúcej každého človeka,
- prechod zo sveta úniku od bolesti a chudoby k súciteľnému pochopeniu trpiacich a chudobných.

Tento rast, prechod smerom ku skutočnej láske obsahuje stretnutie sa so Slovom, ktoré sa stalo telom, s Ježišom. Je to tento vzťah lásky, toto spoločenstvo s Ježišom, táto dôvera v Neho, ktorá otvára naše srdcia a usmerňuje nás na ceste rastu k svätosti a zrelosti lásky. Je to Ježiš, ktorý odomkne dvere našich srdiec a dáva nám svojho Ducha.. Duchovnosť evanjelia nie je dvojaká. To nie je únik z tela, to je vtelenie. Je to Ježišov Duch, ktorý nás preniká v našej existencii, očisťuje, osvetľuje, zjednocuje nás s Otcom. Taká duchovnosť nás neoddeľuje od našich tiel, ale naopak, obdarúva nás novým a hlbším povedomím, že naše telá sú chrámom Ducha – sú sväte a nedotknuteľné. Sú vzácnymi nástrojmi lásky Božej.

Rozličné duchovnosti

Duchovnosť pochádza zo slova “spiritus“, vietor, dych, vanutie. Tento pojem obsahuje pohyb. Takáto duchovnosť je pohyb smerom k zrelosti lásky. Zahŕňa boj, lebo pohyb smerom od ego – centrizmu ku Kristo – centrizmu a centrizmu iných obsahuje konflikt, smrť seba samého, stratu a zármutok. Nikdy nie je ľahké zomierať seba a vzrastať v láske. V tomto boji musíme nájsť silu a výživu.

Tento pohyb, prechod od sebeckva k láske je cestou každého, kto nasleduje Krista. Všetci sme pozývaní k tejto premene v Neho: Všetci sme povolani stať sa podobnými Ježišovi, stať sa milovníkmi Otca a iných, obzvlášť chudobných, slabých a osamelých. Pre toto musíme byť živí Slovom Božím, ktoré osvetľuje naše mysle a srdcia,

a sviatosťami. Sú to chlieb Slova a chlieb tela Kristovho, ktoré nás privádzajú k nepretržitému spoločenstvu s Ježišom – čo je modlitba – a cez Neho s Otcom. “Bezo mňa nemôžete nič urobiť“. S Ježišom je všetko možné. Aby sme mohli byť premenení v Ježiša, musíme milovať iných a dávať im seba: to prináša veľa ovocia.

Duchovnosť Ježišových nasledovníkov je potom podstatne rovnaká. Je to premena v Ježiša cez Slovo a cez Sviatosť. Ale telo Kristovo, ktorým je cirkev, má veľa častí a členov. V cirkvi sú rozličné dary, rozličné sviatosťi, ak berieme do úvahy širší význam tohto slova a nielen ako miesto, kde sa s Ním môžeme stretávať, prežívať s Ním spoločenstvo. Sú rôzne druhy duchovností: duchovnosť sv. Františka, ktorý zdôrazňoval chudobu, radosť, jednoduchosť, odovzdanosť Prozreteľnosti; duchovnosť sv. Benedikta, ktorý zdôrazňoval ospevovanie Božského majestátu, dlhé hodiny spievania cirkevných modlitieb; duchovnosť sv. Jána z Kríža, sv. Terézie z Avily, ktoré zdôrazňujú kontemplatívnu modlitbu; duchovnosť manželstva, ktorá zdôrazňuje lásku a nehu medzi mužom a ženou a lásku k deťom.

Sedem charakteristík

Ktoré sú hlavné prvky duchovnosti hnutia Viera a Svetlo, nadovšetko obsiahnuté v duchovnosti každého učeníka Ježišovho?

1. Srdce tejto spirituality smeruje k stretnutiu s Ježišom, ktorý je ukrytý v srdciach slabých, chudobných, osamelých a trpiacich. Spiritualita je vždy pre lásku. Je to rast v láske. A tento rast v hnutí Viera a Svetlo prichádza prostredníctvom puta, ktoré, ktoré nás spája s chudobným, ktorý je osobitným spôsobom vyvolený a milovaný Bohom. Lebo Boh si vyvolil, čo je hlúpe

pred svetom, aby zahanbil múdrych; slabých, aby zahanbil silných; tých ktorí sú malí a najopovrhovenejší. Táto láska neznamená len robiť veci pre ľudí, neznamená len štedrosť, venovanie času a darov, ona znamená byť so slabou osobou. Je to priateľstvo, je to “sem a tam“ lásky a družnosti. Toto “sem a tam“ lásky znamená prijímanie a dávanie. Je to spútanie. Ale je to skúsenosť vo viere v Trojicu, pretože cez toto spoločenstvo sa dostávame do spoločenstva s Ježišom a Otcom. Týmto spôsobom je chudobná osoba sviatosťou, prítomnosťou Ježiša, ktorý pretvára naše srdcia, volá nás k obráteniu a prináša nás samých do srdca Trojice. Ale táto akceptácia a láska druhého je veľmi bolestná. Chudobný môže byť naplnený hnevom, agresiou, depesiou. Chudobní nás pozývajú k zmene a láske, ktorú sme nie vždy schopní dať. Často sú chudobní tí s handicapom, ale môžu to byť aj rodičia alebo priatelia. V určitých chvíľach je každý z nás chudobný, slabý a prežíva bolesť.

2. Duchovnosť Viery a Svetla je predovšetkým súcitiť. Je to výzva zostúpiť rebríkom povýšenosti a byť blízko tých, ktorí zaujímajú posledné miesto. Je to veľký protiklad k hľadaniu moci (dokonca aj k robenia dobra). Znamená to slúžiť a objavovať blaženosť umývania nôh. Pravdaže vo Viere a Svetle potrebujeme kompetentných vodcov a ľudí, ktorí ožívujú oslavy, ale tieto funkcie sú to vždy kvôli súcitiť a pomoci ľuďom, obzvlášť najchudobnejším, aby pociťovali pohodlie, nachádzali pokoj, aby rástli ľudsky, aby objavovali a žili Ježišovu Dobrú Zvesť. Hnutie Viera a Svetlo sa zakladá na ľuďoch, ktorí prežívajú bolesť a úzkosť. Preto budú naše komunity vždy trpiacimi komunitami. Ale cez toto utrpenie objavujeme radosť zmŕtvychvstania.

3. Spiritualita lásky a vzťah s poznačenou osobou sa prežíva v spoločenstve. Viera a Svetlo je spoločenstvo a nie hnutie orientované na robenie vecí, organizovanie škôl, dielní, či dokonca katechetických aktivít. Je to spoločenstvo, zväzok ľudí, spojených putom lásky a povoláných starať sa navzájom o seba, modliť sa spoločne, spoločne byť znakom vzkriesenia. “ Spoznajú, že ste moji učeníci podľa lásky, ktorou sa navzájom milujete“. Komunitný život je náročný a bolestný. Nie je ľahké milovať ľudí, počúvať a byť pozorný ku každému jednému, pomáhať každému uplatniť jeho osobitný dar a nájsť mu miesto. Spoločenstvo je nepretržitý proces smrti a vzkriesenia. Ale je aj miestom oslavy, znamením kráľovstva, má byť jedným telom znovuzrodeným v Duchu, kde možno žiť vo viere a skúsenosťou tej lásky, ktorá zjednocuje Otca so Synom v Duchu Svätom. V tele je každá osoba, či sú to rodičia, handicapovaní alebo priatelia, drahocenná a dôležitá.
4. Spoločenstvá Viery a Svetla sú spoločenstvami laikov – mužov a žien. Kňazi a pastori nie sú vodcami spoločenstva, majú dôležitú úlohu, ale ako ľudia Boží, ľudia modlitby, ľudia, ktorí prinášajú Slovo Božie a Sviatosti, ľudia súcitu, zmierenia a pokoja, ktorí pomáhajú budovať spoločenstvo viery.
5. Tieto spoločenstvá majú byť včlenené do miestnej farnosti a cirkvi. Nechceme, aby Viera a Svetlo bolo vysoko centralizovaným hnutím, odrezaným od miestnej cirkvi. Handicapovaní ľudia a ich rodičia sú často už súčasťou farnosti. Potrebujú podporu ich farského spoločenstva. Týmto spôsobom sú pozývaní žiť spiritualitu, ktorú predstavuje spoločenstvo s ich biskupom alebo ich vlastnými cirkevnými autoritami.

6. Spoločenstvá Viery a Svetla sú pozývané, aby boli včlenené do ich vlastnej kultúry a tu mám na mysli hnutia v Ázii, Afrike, na Strednom Východe, Latinskej Amerike. Viera a Svetlo nechce vnášať európsku kultúru alebo kolonizovať iným spôsobom. To znamená, že každé spoločenstvo je povolane, aby prežívalo podstatu Viery a Svetla v rámci jej vlastnej kultúry so všetkým, čo táto kultúra ponúka.
7. Všetky spoločenstvá Viery a Svetla sú povolané k ekumenickej jednote, t.j. musia túžiť po jednote všetkých kresťanov a pracovať pre ňu. Rozdelenia sú škandalom a handicapovaným ľuďom spôsobujú bolesť. Je len jeden Otec všetkých, jeden Spasiteľ všetkých, jeden Duch, žijúci vo všetkých, jeden krst, jedno Slovo Božie, zdroj života pre všetkých. Niektoré spoločenstvá budú patriť k jednej osobitnej denominácii, iné budú pozostávať z viacerých denominácií. Všetky budú patriť k jednej rodine Viery a Svetla, ponúkajúcej duchovnosť, v ktorej sme všetci pravdivo otvorení darom Ducha v iných.

Toto je sedem odlišných črt duchovnosti hnutia Viera a Svetlo, ktoré sa, samozrejme, navzájom prelínajú. Sme pozývaní rásť v láske a záväzkoch k ľuďom, kde dávame a prijímame, kde sa naša zmluva lásky stáva znamením. A v láske rastieme uprostred rodiny, spoločenstva, s našimi susedmi vo farnosti a s inými kresťanmi, žijúcimi blízko nás. Sme povolaní, aby sa naše srdcia stali podobnými srdcu Ježišovmu, plnými lásky ku každému človeku.

Jean Vanier

Skutočný priateľ

Ako priatelia v hnutí Viera a Svetlo sa pokúšame priblížiť k rodičom. Som vždy prekvapený, keď rodič hovorí: „Čo tu robíš ty? Ja tu musím byť kvôli dieťaťu, ale nerozumiem, prečo s ním chceš byť ty.“ Rodičia v našich spoločenstvách prežívajú tak mnoho bolesti. Trpia, lebo sú rodičmi dieťaťa, ktoré sa líši od iných. Možno sa cítia vinní, alebo si myslia, že Boh na nich zabudol. Niektorí sa vzdali nádeje, a tak je pre nich ťažké porozumieť, že ešte niekto iný by sa mohol zaujímať o ich dieťa. Priatelia sú povolaní, aby prinášali nádej.

Richard – z jeho listu

Návšteva

(z konferencie o Márii, Matke Milosrdenstva)

Sv. Lukáš hovorí, že Mária sa po zvestovaní ponáhľala navštíviť príbuznú Alžbetu. Alžbetou opovrhovali, lebo bola neplodná a anjel povedal Márii, že jej príbuzná počala dieťa vo svojej starobe. “Bohu nie je nič nemožné“, povedal anjel.

Niektorí sa môžu zastaviť pri mimoriadnych aspektoch stretnutia medzi ženou, nosiacou pod srdcom Syna Božieho a jej príbuznou nosiacou pod srdcom dieťa, ktoré bolo zázračne počaté, ale ja sa chcem zamerať a “jednoduchosti“, pochádzajúce z potreby niekomu pomôcť.

Každá návšteva môže mať veľký význam, ak pochádza z viery v lásku Boha. Najmenšie gesto, pohľad alebo slovo môže zmeniť niekoho život. Niekedy ľudia, ktorých navštívime, nám môžu priniesť neočakávaný pokoj a nádej a môžu nám pomôcť vidieť skutočný význam Magnifikátu.

Chcem vám porozprávať o niečom podobnom, čo sa prihodilo Mariangele Bertolini z Ríma počas stretnutia hnutia Viera a Svetlo.

Začiatok

Mariangela išla do Lurd spolu s manželom a dcérou, pretože “musela ísť spolu s rodinou“. Od narodenia jej dcéry menom Maria – Francesca sa Mariangelino srdce zatvrdilo. Keď sa dostala do kaplnky, modlila sa k Márii ako Jób, vyčítajúc Bohu: „Ty nemôžeš rozumieť, pretože sa ti nikdy nestalo. A okrem toho si veľmi ďaleko nemôžeš pomôcť.“ A pozerajúc sa na sochu, dodala bez toho, aby verila, že sa niečo môže stať: „Urob niečo, ak môžeš.“ Práve vtedy niekto, kto si všimol Mariangelu a jej dcéru, podal jej kus papiera. Mariangela si vsunula do vrecka. Keď sa vrátila do hotela, čítala: „Prišli by ste, prosím, na stretnutie s rodičmi a ich deťmi s mentálnym handicapom?“ a adresa. Mariangele sa vôbec nechcelo ísť. Bála sa. Ale manžel ju prosil, aby išli spolu. Keď prišla na miesto, bolo tam zhromaždených mnoho rodičov a ich detí so silným mentálnym handicapom.

Stretnutie

Rodičia sa rozprávali o svojich ťažkostiach, ako aj spôsoboch, ako by si navzájom mohli pomôcť. Niektorí išli dokonca tak ďaleko, že hovorili, že ich deti udelili väčší zmysel ich životu. Milovali svoje deti práve také, akými skutočne boli. Marie – Françoise Heyndricks povedala, že by sa nikdy nebola schopná otvoriť iným ľuďom, keby nebolo tohto “osobitého“ dieťaťa. Hovorila o skrytej radosi lásky, skusovanej cez bolesť. Mariangela počúvala, ale nerozumela ani slovo. Myslela si, že žijú na celkom inej planéte, izolovaní od dotykov každodennej reality.

Nakoniec všetci začali spievať Magnifikát. Mariangela, ktorá sa k nim pripojila, našla samu seba. Keď prišla k časti “Veľké veci mi urobil ten ktorý je mocný“, pocítila v srdci tajomný dotyk. Spievala: „Mocnárov zosadil z trónov, povýšil ponížených. Hladných nakrmil dobrotami a bohatých prepustil naprázdno.“

Jeho milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie.

Mariangela prestala spievať, lebo porozumela a plakala po prvýkrát od narodenia svojej dcéry. Opäť objavila svoju vieru. Boh “povýšil ponížených“ a Mariangela spoznala, Jeho milosrdenstvo je z pokolenia na pokolenie, pretože bolo vyliate na ňu. Pozrela sa na Máriu – Francescu a videla po prvýkrát tvár Ježiša. Mária – Francesca priniesla Mariangele tajomstvo oslobodenia. Stala sa prítomnosťou Boha a tajomstvom, zdrojom života: bránou do Kráľovstva Blaženosti.

Marie – Héléne Mathieu

Rast vo svätosti

Pre ľudí s mentálnym handicapom tak, ako pre kohokoľvek iného je duchovný život ich osobitou cestou k svätosti. Sú pozývaní k svätosti tak, ako sú povolani k životu a zaiste nie sú vyvrhelmi alebo ľuďmi, s ktorými by sa malo zaobchádzať odlišne. Keď nám kňaz zdôrazňuje náš záväzok rásť vo svätosti, obracia sa tým rovnako aj k naším bratom a sestram majúci mentálny handicap. Ak sú pozývaní rásť vo svätosti to neznamená teda, že sú už svätí, ale to znamená, že sú na ceste ako každý z nás.

Musíme si to objasniť. Kanonizovať ich, znamená, vzdať sa ich. Ľudia s handicapom sú pokúšaní a upadajú do

hriechu tak, ako každý z nás. Môžu robiť pokroky a môžu vstupovať do vzťahu s Bohom. Snáď nám to nie je zrejmé, ale tajomným spôsobom tu môže byť oveľa väčšia hĺbka ako si myslíme. Osoba s mentálnym handicapom nás môže prekvapiť slovom, či výrokom veľkej hĺbky.

Ľudia s mentálnym handicapom sa nerozvíjajú duchovne sami. Dieťa nám je dané, aby sme naplnili jeho duchovný osud. Potrebuje nás. Preto nám Boh dáva rodičov a priateľov. „Bol som hladný a vy ste ma nenakrmili“.

Ako môžem môjmu dieťaťu s mentálnym handicapom pravú duchovnú potravu? Prvým krokom je pomôcť mu vidieť Božie divy a to nie je preň ťažké, lebo títo ľudia majú obyčajne oveľa hlbší zmysel pre obdiv, ako my ostatní. Použi tento jeho obdiv, aby si pomohol vidieť krásu vecí okolitého sveta – vtáky, zvieratá, čokoľvek a všetko.

Pokúšaj sa vytvoriť kresťanskú atmosféru. Modli sa svojim dieťaťom, nech je akokoľvek postihnuté. Títo ľudia sú vysoko intuitívni. Atmosféra modlitby je rovnako dôležitá ako potrava a šatstvo.

Archa v Trosley Breuil má túto atmosféru a cez ňu sa dejú krásne veci. Omša tam môže byť mimoriadnym zážitkom s niektorými ľuďmi hlboko ponorenými v modlitbe.

Sviatosti

Právo na krst nie je, u ľudí s mentálnym handicapom problémom. Pri Eucharistii majú právo na Sväté Spoločenstvo, primerane ich vnútornej potrebe Sviatosti. Ľudia sa občas pýtajú, akí postoj by mali zaujať k otázke ľudí s handicapom a Eucharistii. Odpovedám im, že to je otázka potreby a nie postoja.

Možno tiež hovoríte: „Nevie, ako má jesť lyžičkou. Robí len neporiadok.“ Ale to vás neoprávňuje prestať ho kŕmiť.

Osoby majúce mentálny handicap nevedia definovať Eucharistiu, ale potrebujú prijímať.

Niekedy môže byť pre kňaza ťažké počúvať spoveď osoby majúcej mentálny handicap. Ale vždy sa niečo stane, lebo Duch Svätý koná veci, ktoré sú nad sily kňaza. Svätý Pavol hovorí, že Duch sa modlí v nás, používajúc slová, ktorým my nemôžeme rozumieť. Takže nie je prekvapujúce, ak nie vždy rozumiem vysloveným slovám. Duch pôsobí cez môjho brata. Počúvať spoveď handicapovanej osoby môže znamenať dojemnú a pokoru vzbudzujúcu skúsenosť. Ich vzťah k Bohu je oveľa priamejší a idú rovno k veci. Núti ma to pýtať seba samého, či aj ja konám takto priamo, keď sa idem spovedať.

Predvádzanie príbehu Evanjelia môže byť veľmi dôležité, ale je nevyhnutné vysvetliť ich skutočný duchovný význam, ako aj to, že to robíme pre Ježiša. Občas sa pýtam, či neorganizujeme preto, aby sme sa „vychvaľovali“ zručnosťou ľudí s mentálnym handicapom. To však nie je záležitosť „vychvaľovania“, ale vec toho, aby sme v nich pestovali vzťah.

Keď Annie prevzala úlohu Márie, bol som zvedavý, či si naozaj uvedomovala, že zastupuje Pannu Máriu. Zdá sa, že vzniklo veľké porozumenie medzi Annie a Našou Paňou. Slovo Božie „ožíva“ cez našich bratov s handicapom. Požičiavate váš hlas Ježišovi, takže môže hlásať Dobrú Zvesť vašim bratom.

Používame dostatočne vášnivú, nadšenú formu rozprávania, aby sme vybudovali živý vzťah našich detí k Ježišovi? Je ľahké povedať: „Nesmíš ich rozrušiť“, ale existuje spôsob, ako im umožniť porozumieť veľkú lásku Boha k nám. Vášnivé nadšenie je najlepší spôsob, ako poukázať na vzťah medzi Ježišom a Otcom, a že Ježiš všetko prekonal, aby nás priviedol k spoločenstvu s Otcom. Zaujímať sa o iných, to nie je len vec „dobrého správania sa“. „Keď si hladný, myslí na iných a nevrhaj sa jedlo“ – tento aspekt môže viesť k tomu, že „myslím na iných kvôli Ježišovi“.

Každý aspekt dobrej výchovy môže smerovať ku vzťahu s Ježišom. Ani ľudia majúci mentálny handicap nie sú ochránení pred pýchou a márnivosťou. Od nich sa tiež očakáva „áno“ povedané Bohu a my ich nesmieme nechať bez našich modlitieb. „Bol som uväznený vo svojom handicape a ty si ma nenavštívil v modlitbe“. Bývame nadšení najmenšími znakmi pokroku v dennom živote, keď môžeme povedať: „Obul si po prvýkrát topánky“, alebo „takmer sa sám najedol“. Máme byť oveľa viac nadšení, ak vidíme u nášho handicapovaného brata prehlbovanie jeho vzťahu k Ježišovi v Duchu Svätom, ktorý v ňom pôsobí a volá ho vpred. Znamená to pre nás pracovať s Duchom, namiesto toho, aby sme hovorili: „Naši drahí malí handicapovaní určite idú rovno do neba“. Ľudia s mentálnym handicapom sú uspôsobení pre svätosť. Tiež musia povedať „áno“. Rastúce absolútne „áno“ Bohu.

Mgr. Marcel Gaudillière

Živá modlitba

Keď počúvame prirodzenú a priamu modlitbu mentálne postihnutej osoby, snád' si viac uvedomujeme jeho, či jej nefalšovaný vzťah k Bohu. Na omšiach hnutia Viera a Svetlo je vždy rad ľudí, ktorí sa chcú modliť, ktorí sa chcú deliť s Nebeským Otcom o veci, ktoré sa ich dotýkajú – o ich radosť i žiaľ. Na našich stretnutiach Viery a Svetla v Leeds si zhromaždení v kruhu podávame sviečku. Osoba, ktorá ju drží, sa môže ak chce, modliť vlastnými slovami a ostatní z nás ju odporúčajú v osobnej modlitbe Bohu. Niekedy vieme, čo môžeme očakávať. Dávid vždy opakuje celú modlitbu Pána, Muriel vždy prosí Pána, aby sa postaral o jej mŕtveho otca v nebi, ale často sme prekvapení vnímavosťou, citlivosťou a jednoduchou dôverou v Boha, ktoré prejavujú naši mentálne Handicapovaní priatelia.

Ich spôsob modlitby môže byť neobvyklý, ale takáto modlitba má reálnu, živú hodnotu. Pre mnohých z nás sú náboženstvo a náš život dve odlišné veci. U ľudí s mentálnym postihom je tomu tak zriedka. Boh a modlitba (rozhovor s Bohom) sa stávajú prirodzenou súčasťou každodenného života.

John „ vyrába“ každý týždeň svoje výroky viery. Občas produkuje modlitbu v dopravnej tlačnici na rušnej ceste a potom dodá: „Dopravné svetlá, amen“. Tým prosí Pána, aby ho ubezpečil, že sa dostane na čas tam kam práve kráča.

Ľudia s mentálnym postihnutím nás často vo veľkej miere učia radosti. Radosti byť s Bohom a poznať, že On nás miluje v Ježišovi. Bill často prichádza dopredu prijať chlieb a víno so žiariacim úsmevom na tvári, pokloní sa a ponúkne kňazovi sladkosť ako spôsob vyjadrenia vďaky. Janet po prijatí sviatostí vždy odpovedá hlasným „Ďakujem Ti, Bože“, kým Marjorie, ktorá sa nemôže hýbať, otvára náruč a tak víta kňaza, prinášajúceho Eucharistiu. Možno títo ľudia nedokážu komunikovať, alebo vyjadrovať sa bežným spôsobom, možno ich schopnosť odpovedať slovami je obmedzená, ale ich úprimnosť a radosť sú bez pochyb.

Bob Brooke

Šimon Cyrenejský

Rozdiel medzi priateľmi a rodičmi v hnutí Viera a Svetlo je ten, že priatelia sa dobrovoľne rozhodli prísť a byť s handicapovanými osobami. Je to príbeh Šimona z Cyrény.

„Potom ho vyviedli von, aby ho ukrižovali. Stretli muža menom Šimon, ktorý sa vracal domov a vojaci ho prinútili niesť Ježišov kríž a bol otcom Alexandra a Rúfusa.“ (Mk 15,20-21)

Šimon z Cyrény nemal na výber, či niešť alebo nenišť Ježišov kríž. Prichádzal z vidieka a myslím, že bol unavený po celodennej práci. Je to tajomstvo nevinného utrpenia, že vojaci prinútili práve jeho niešť Pánov kríž. Ježiš potreboval Šimona a myslím, že Ježišov kríž úplne zmenil Šimona. Markovo Evanjelium nám hovorí: „Šimon z Cyrény bol otcom Alexandra a Rúfusa“. Ak ich Marek nazýva menami, to preto, že v čase keď to písal boli členmi kresťanského spoločenstva. Šimonovi synovia boli tiež premenený krížom, ktorý si ich otec nevybral. Ježiš, ktorý padol pod ťarchou kríža, naozaj potreboval Šimona – Jean Vanier hovorí, že skutočnosť, že Ježiš nemal silu niešť svoj kríž odhaľuje jeho krehkosť. Hovoríme, že Ježiš prijal svoj kríž a vieme, že potreboval niekoho. Je to tajomstvo, že nechce v tejto chvíli Petra a ani Jána. Chcel, aby mu pomohol niekto, kto bol k tomu prinútený. Môj otec hovorí: „My nerozumieme. Ježiš mi nikdy nevysvetlil tajomstvo kríža. Nikdy nepovedal, že utrpenie niečo znamená. On len vzal svoj kríž.“ Ak mu rozumieme správne, to znamená, že by sme nemali byť príliš nároční, klásť veľa otázok o utrpení. Je to tajomstvo a Ježiš si zvolil. To bol aj spôsob zvolený pre Šimona z Cyrény a to ma núti myslieť na bratov a sestry, ktorých poznám. Myslím, že sa nám dostáva veľa pomoci predovšetkým od priateľov.

Nanni Bertolini

Modlitba s Laurentom

Laurent má desať rokov a nevie hovoriť. Jediný pohyb, ktorý dokáže urobiť bez pomoci je milujúce malé gesto, pri ktorom vyloží svoje pravé rameno a pomaly otvára ruku, aby pohladil každého, kto je vedľa neho. Je to jeho spôsob, ako povedať „mám ťa rád“. Je to celkom osobitá chvíľa. Naposledy bolo ťažké ísť s Laurentom do kaplnky, lebo nechcel ležať na

mojich rukách a pozeral sa na sochu Ježiša a Márie o niekoľko krokov ďalej. Napokon som si uvedomila, že Laurent sa chce postaviť a pohľadiť sochu. Uvedomila som si, že Ježiš a Mária boli cez drevo sôch pre Laurenta živí a verne prítomní. Pohľadzajúc, milujúc a modliac sa boli všetci jedno. Naplnila ma radosť. Maličký Ťa poznajú, Pane, v tajomstve ich srdc.

Matka Laurenta

Modlitba Viery a Svetla

Ježiš, vstúpil si do nášho sveta, aby si nám odhalil
Otca – Tvojho Otca a nášho Otca.

Prišiel si, aby si nás naučil milovať sa navzájom.

Daruj nám Ducha svätého, ako si prisľúbil, aby
z nás urobil nástroje pokoja a jednoty v tomto svete
vojen a rozdelení.

Ježiš, povolávaš nás, aby sme Ťa nasledovali v
spoločenstve Viery a Svetla.

Chceme Ti povedať ÁNO.

Chceme žiť zmluvu Lásky v tejto veľkej rodine,
ktorú nám dávaš, kde môžeme spoločne niesť svoje
utrpenia a ťažkosti a deliť sa o radosť a nádej.

Nauč nás prijímať naše zranenia i slabosti, aby sa
aj v nich mohla prejaviť Tvoja moc.

Nauč nás odhaľovať Tvoju prítomnosť i Tvoju tvár
vo všetkých našich bratoch a sestrách, najmä v tých
najslabších.

Nauč nás nasledovať Ťa cestami evanjelií.

Ježiš, zverujeme sa Márii, Tvojej Matke.

Ona bola prvá, ktorá Ťa prijala. Pomôž každému
z nás podobne prijímať Teba v našom srdci i v našom
spoločenstve.

Pomôž nám, aby sme boli verne prítomní spolu
s ňou pod krížom v blízkosti ukrižovaných tohoto sveta.

Pomôž nám žiť Tvoje Vzkriesenie, ako ním žila
Tvoja Matka Maria.

Amen.